

עפ"ת 35949/08/15 - ילנה שפיר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים
לפני כבוד השופט בכיר אמנון כהן

עפ"ת 35949-08-15

המערכת

ילנה שפיר
ע"י ב"כ עו"ד עופר חורש

נגד

המשיבה

מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אורי גולדשטיין

פסק דין

1. בפניי ערעור על פסק דינו של בית המשפט לתעבורה (כב' השופטת שרון לרי-בבלי) אשר הרשיעה את המערערת לאחר שמיעת ראיות, בעבירה של נהיגה בשכרות, לאחר שבדוגמת אויר נשוף של הנמצא, כי ריכוז האלכוהול בליטר אויר נשוף הוא 435 מיקרוגרם מיליליטר.

2. בית משפט קמא פסל את רישיון הנהיגה של המערערת למשך 24 חודשים וכן הטיל עליה 6 חודשי פסילה על תנאי וקנס בסך 2,000 ₪.

3. הערעור הופנה כנגד הכרעת-הדין בלבד (שכן, בית משפט קמא הסתפק בתקופת הפסילה המינימלית הקבועה בחוק).

4. בפתח הדיון וכפי שציין ב"כ המשיבה, מן הראוי היה שב"כ המערערת ישתמש במלים ראיות וחבל שטען כי בית משפט קמא נקט "בגישה כ"כ חלמאית" (סעיף 23 להודעת הערעור).

5. ב"כ המערערת חזר למעשה על כל הטענות אותן העלה בבית משפט קמא ואשר נדחו אחת לאחת.

טענותיו העיקריות של ב"כ המערערת היו, כי באירוע נכחה שוטרת נוספת אשר מן הראוי היה להוסיפה כעדת תביעה; כי עדותו של השוטר, רס"ר ארז הרוש, אינה נקיה מספקות; במיוחד, טען, כי היה מקום לאפשר להגנה לחקור את עורכי תעודת עובד הציבור.

6. אין מחלוקת, כי המערערת התבקשה לבצע בדיקת שכרות בשל ריח אלכוהול שנדף מפיה והיא אף עמוד 1

אשרה לפני השוטר כי שתתה **כוס וחצי יין** בטרם החלה לנהוג (ע' 13 ש' 4). הדגשתי, כי המערערת הודתה ששתתה **כוס וחצי** (להבדיל מכוסית וחצי) שכן מדובר בכמות לא מבוטלת של אלכוהול.

7. השוטר התרשם, כי המערערת נמצאת תחת השפעת אלכוהול קלה, ובבדיקת הינשוף שנערכה לה נמצא אלכוהול של 435 מיליגרם בליטר אויר נשוף (ת/7).

8. לא הייתה מחלוקת, כי המערערת הקפידה על ההוראות שניתנו לה, דהיינו: לא לשתות, לא לאכול לא לעשן ולפיכך אין ממש בטענת ב"כ המערערת, כי לא הוכח כדבעי שמישהו מאנשי החוק השגיח על המערערת בזמן שקדם לבדיקת הינשוף.

9. לכך יש להוסיף, כי בית משפט קמא התרשם מאמינותו של השוטר וכידוע, בית המשפט שלערעור אינו מתערב בשיקולי מהימנות.

10. כפי שקבע בית משפט קמא, לא היה כל טעם בבזבוז זמן ובהזמנת השוטרת הנוספת, שאולי הייתה במקום, לעדות מטעם ההגנה, שכן מקובל עליי, כי לא הייתה כל תועלת בהזמנת עדה זו בעיקר משום שלא טיפלה באירוע ובהתאם לכך גם לא ערכה תרשומת.

11. טענה נוספת שהעלה ב"כ המערערת הייתה, שעורך התע"צ לא נרשם כעד תביעה וכי בית משפט קמא לא איפשר לו לזמן את עורך התע"צ לחקירה נגדית.

12. בעקבות פסיקת בית המשפט העליון בע"פ 5345/90 **בראונשטיין נ' מדינת ישראל**, מו(5) ע' 40, אין כל צורך בהזמנת עורך התע"צ לעדות, אלא אם כן מועלית טענה כי המכשיר לא היה תקין או שלא נערכו בו הבדיקות הדרושות ובמקרה כזה על הטוען כך - עליו הראיה.

בנוסף, נקבע בהלכת בראונשטיין, כי הכלל היחיד הוא חובתה של התביעה להראות במשפט, כי הממלא"ל הופעל ע"י שוטר מיומן וכי מיומנותו של השוטר המפעיל, היא שאלה שבעובדה שעל השופט להכריע בה על פי חומר הראיות שבפניו.

13. ברע"פ 390/12 **נתן ברלנד נ' מדינת ישראל**, דחה בית המשפט העליון את בקשת ב"כ המערער וכבוד השופט ס' גוברן קבע ביום 6.2.12 כדלקמן:

"טענתו המרכזית של המבקש הינה, כי בית המשפט שגה בכך שנמנע מלדון בשאלת קבילותה של ת/1... על מנת שמסמך מסוג זה יהווה ראיה שניתן להסתמך עליה להוכחת אשמתו, יש לאפשר לסנגורו לחקור את מי שערך

אותו... דין הבקשה להידחות. הרשעתו של המבקש נשענה על תוצאותיו של המכשיר שלגביו נקבע שהיה תקין בעת ביצוע העבירה... הראיה שבמחלוקת... אינה מקימה ספק של ממש בדבר תקינותו של המכשיר... לא ניתן לייחס לראיה זו משקל מרכזי להוכחת אשמתו של המבקש...".

ברע"פ 8135/07 **אהוד גורן נ' מדינת ישראל** (פורסם במאגרים) קבע כבוד השופט א' רובינשטיין (כתוארו אז), כי קבלת הטענה בדבר אי העדת עורך התע"צ, תביא לתוצאה בלתי רצויה וכי הרצון ואף החובה להגן על זכויות נאשמים, אין משמעה ניצול כל טענה טכנית לביטול הליכים פליליים.

14. למעלה מן הצורך, אציין כי בישיבה הראשונה שהתקיימה בבית משפט קמא לא העלה ב"כ המערער טענה כלשהי בדבר תעודת עובד הציבור. מפרוטוקול הדיון, עולה כי תעודת עובד הציבור בעניין תקינות המכשיר (ת/12) הוגשה ללא התנגדות וכי רק לאחר שב"כ כח המאשימה טען "**אלו עדיי**", הודיע ב"כ המערער כי אינו מוותר על עורך התע"צ. בית משפט קמא דחה את בקשתו המאוחרת של ב"כ המערער, וקבע שאם ב"כ המערער לא ביקש את התייצבותם לעדות של עורכי התע"צ, אין כל חובה להורות על התייצבותם לדיון.

15. הניסיון בבית משפט זה מצביע על כך, שברוב רובם של המקרים, אין ב"כ הנאשמים מבקשים לזמן לעדות את עורכי התע"צ וגם במקרים המועטים בהם מתבקשת הופעה כזו, הרי, שבסופו של יום, מתברר כי מדובר בהליך סרק, בבזבוז משאבים ובזבוז זמנו של בית המשפט.

16. יטיבו בתי המשפט לתעבורה לשקול, במקרים המתאימים, הטלת הוצאות, כאשר מתברר שלא היה יסוד להזמנת עורכי התע"צ לעדות.

17. אשר על כן, הערעור נדחה.

המזכירות תשלח העתק מפסק הדין לב"כ הצדדים.

ניתן היום, א' טבת תשע"ו, 13 דצמבר 2015, בהעדר הצדדים.